

РЕШЕНИЕ

№ 4429

гр. София, 04.07.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 43
състав**, в публично заседание на 31.05.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Весела Цанкова

при участието на секретаря Десислава В Симеонова, като разгледа дело номер **2245** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 268 от Данъчно-осигурително процесуалния кодекс (ДОПК).

Образувано е по жалба на Х. С. Х., ЕГН: [ЕГН], чрез адвокат Ц. Р. и адвокат В. В., САК, със съдебен адрес: [населено място], [улица], ет. 1, ап. 2 срещу Мълчалив отказ на Директор на Териториална дирекция на НАП – [населено място] /ТД на НАП/ по Искане с вх. № С230022-000-006/485/08.02.2023 г. С последваща уточнителна молба е уточнено, че жалбата е срещу Решение № ПИ-73 от 08.03.2023 г. на Директор на ТД на НАП – [населено място], с което е оставена жалба с вх. № 59-00-136/22.02.2023 г. без разглеждане като процесуално недопустима. Претендират се сторените по делото разноски.

В жалбата се твърди, че административният орган неправилно е приел, че не следва да бъдат погасени по давност публичните задължения на жалбоподателката, формирани след 2012 г. Подробни съображения в тази насока са изложени в депозираната жалба. В съдебно заседание жалбоподателката, редовно уведомена не се явява и не изпраща представител.

Ответникът – Директорът на ТД на НАП С., редовно призован не се явява и не изпраща представител. Не претендира разноски.

Софийска градска прокуратура, редовно уведомена, не изпраща представител.

Административен съд-София град, намира за установена следната фактическа обстановка:

В Териториална дирекция на Национална агенция по приходите, [населено място] /ТД

на НАП, [населено място]/ е образувано Изпълнително дело /ИД/ № 22140007991/2014 г. срещу Х. С. Х., ЕГН: [ЕГН], ЕИК по Булстат:[ЕИК] с ЕТ „Христела Терзийска“ за събиране на публични задължения в общ размер на 24 814.57 лв., от които главница в размер на 15 595.84 лв. и лихва в размер на 9 218.73 лв

С оглед обезпечаване на публичните задължения, с Постановление за налагане на обезпечителни мерки /ПНОМ/ с изх. № С180022-022-0000360/12.01.2018 г. е наложен запор върху налични и постъпващи суми по банкови сметки, по депозити, вложени вещи в трезори, включително и съдържанието на касетите, както и суми, предоставени за доверително управление, находящи се в „С. Женерал Е.“ за сумата от 24 814.57 лв. Издаденото ПНОМ не е оспорено.

На 08.02.2023 г. в ТД на НАП [населено място] е постъпило Искане с вх. № С230022-000-0061485 от 08.02.2023 г. от Х. С. Х., с което е претендирано изтекла погасителна давност по отношение на публичните задължения, ведно с лихвите върху същите за период от 2000г. до 2012 г.

На 22.02.2023 г. до Директор на ТД на НАП [населено място] от Х. С. Х. е депозирана жалба с вх. № 59-00-136/22.02.2023 г. срещу Мълчалив отказ по произнасяне по депозираното искане за Искане с вх. № С230022-000-0061485 от 08.02.2023 г.

На същата дата 22.02.2023 г. от страна на Х. С. Х. е депозирана жалба до АССГ с вх. № 7554/22.02.2023 г. срещу Мълчалив отказ на Началник на ТД на НАП [населено място] по Искане с вх. № С230022-000-0061485 от 08.02.2023 г., с което е претендирано изтекла погасителна давност по отношение на публичните задължения, ведно с лихвите върху същите за период от 2000 г. до 2012 г.

От представената преписка се установява, че по повод депозираното Искане с вх.№С230022-000-0061485 от 08.02.2023 г. в законоустановения срок е издадено Разпореждане с изх. № С230022-137-0001643/23.02.2023 г. от главен публичен изпълнител при ТД на НАП [населено място], с което за публичните задължения за период от 01.01.2011 г. до 31.12.2011 г. и за период от 01.02.2012 г. до 29.02.2012 г., за период от 01.04.2012 г. до 31.10.2012 г. по ИД №22140007991/2014 г., поради изтекла погасителна давност на основание чл. 225, ал.1, т. 7 вр.чл. 168, т. 3 и чл. 171, ал. 1 от ДОПК е прекратено тяхното събиране, като е наредено тяхното отписване на основание чл. 173 от ДОПК.

С издаденото разпореждане е посочено, че по ИД № 22140007991/2014 г. е налице спиране на давността на основание чл. 172, ал. 1 от ДОПК, тъй като за събирането на публичните задължения са наложени обезпечителни мерки с ПНОМ изх. №С180022-022-0000360/12.01.2018 г., с което действие давността е спряна по отношение на публичните задължения за ГДД за 2012 г., подадена на 30.04.2013. Посочено е, че за задълженията, възникнали до 30.11.2012 г. няма предприети действия по спиране/прекъсване на давностния срок. В тази връзка публичните задължения за период 01.01.2012 г. до 31.12.2012г., съгласно ГДД, подадена на 20.05.2013 г. в общ размер на 936.49 лв. е отказано да бъдат отписани поради липса на изтекла погасителна давност.

Във връзка с депозираната до Директор на ТД на НАП [населено място] жалба с вх.№59-00-136/22.02.2023 г. срещу Мълчалив отказ по произнасяне по депозираното искане за Искане с вх. № С230022-000-0061485 от 08.02.2023 г., от страна на ответника в хода на съдебното производство е представено Решение № ПИ-73/08.03.2023 г., издадено от Директор на ТД на НАП [населено място].

С решението е посочено, че срокът за произнасяне по Искане с

вх.№С230022-000-0061485 от 08.02.2023 г. е изтекъл на 22.02.2023 г., когато е издадено и Разпореждане с изх. № С230022-137-0001643/23.02.2023 г. от главен публичен изпълнител при ТД на НАП [населено място], поради което не е налице мълчалив отказ. Относно Разпореждане с изх. № С230022-137-0001643/23.02.2023 г. от главен публичен изпълнител при ТД на НАП [населено място], решаващият административен орган е посочил, че същото е индивидуален административен акт, подлежащ на самостоятелно обжалване по реда на чл. 266 и следващите от ДОПК, и поради тази причина неговата законосъобразност не следва да бъде разглеждана в образуваното административно производство. Прието е, че към момента на произнасяне с Решение № ПИ-73/08.03.2023 г. липсва предмет на обжалване, а именно мълчалив отказ на органа по принудително изпълнение, поради което жалбата е оставена без разглеждане като процесуално недопустима.

Във връзка с Решение № ПИ-73/08.03.2023 г., издадено от Директор на ТД на НАП [населено място], от страна на жалбоподателя в хода на съдебното производство е представена уточнителна молба, с която от страна на същия е посочено, че обжалва решението на Директор на ТД на НАП [населено място], в частта, с която е отказано да бъдат погасени по давност публичните задължения, формирани след 2012 г. Счита решението в тази част за немотивирано, незаконосъобразно, противоречащо на административнопроцесуалните правила и материалния закон.

При така установената фактическа обстановка и доказателства, съдът достигна до следните правни изводи:

С жалбата се атакува акт, за който изрично е предвидено обжалване пред съд, съгласно разпоредбата на чл. 268, ал. 1 от ДОПК. Решението на Директора на ТД на НАП, [населено място] е връчено на жалбоподателя на 09.03.2023 г., видно от приложеното известие за доставяне /л. 29/. Жалбата е подадена на 22.02.2023 г., с оспорване на мълчалив отказ, видно от поставения върху същата входящ номер, т.е в законоустановения срок за оспорване на административния акт, лично от жалбоподателя при наличието на правен интерес от оспорване на акта, поради което се явява процесуално допустима.

Оспореното Решение № ПИ-73/08.03.2023 г. на Директор на ТД на НАП [населено място] е издадено от компетентен орган, по смисъла на чл. 266, ал. 1 от ДОПК и в изискуемата писмена форма. Същото е мотивирано, като в производството по издаването му не са допуснати съществени процесуални нарушения, които да обосновават самостоятелно основание за отмяна.

Между страните няма спор по фактите, в случая публичните задължения на оспорващото дружество са установени въз основа на подадени ГДД на 20.05.2013 г. относно публични задължения за 2012 г., а именно: за ДОО за период от 01.01.2012 г. до 31.12.2012 г., за задължения към НЗОК за период от 01.01.2012 г. до 31.12.2012 г. и за задължения за ДЗПО за период от 01.01.2012 г. до 31.12.2012 г., както и че задълженията не са платени.

Не е спорно, че по отношение на тези задължения има издадено и неоспорено по съответния законов ред ПНОМ изх. № С180022-022-0000360/12.01.2018 г. Противно на твърденията в уточнителната молба, в същото е посочена съответната банка, банкова сметка и нейният титуляр – жалбоподателката.

В нормата на чл. 168 от ДОПК, лимитативно са изброени способите за погасяване на публичните задължения, един от които е и изтичането на давностен срок. Съгласно чл. 171, ал. 1 от ДОПК, публичните задължения се погасяват с изтичането на

5-годишен срок, считано от 1 януари на годината, през която е следвало да се платят, освен ако в закон е предвиден по-кратък срок.

Давностният срок по чл. 171, ал. 1 от ДОПК за най-старото задължение започва да тече от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати задължението, т.е от 01.01.2012 г. и изтича на 31.12.2021 г.

Съгласно чл. 172, ал. 1, т. 5 от ДОПК, давността спира с налагането на обезпечителни мерки. В конкретния случай безспорно се установи, че за изпълнение на задълженията на Х. С. Х., установени въз основа на ГДД, подадена на 20.05.2013 г. са наложени обезпечителни мерки с ПНОМ изх. № С180022-022-0000360/12.01.2018 г. / запор върху налични и постъпващи суми по банкови сметки, по депозити, вложени вещи в трезори, включително и съдържанието на касетите, както и суми, предоставени за доверително управление/, като с налагането на мерките, на основание чл. 172, ал. 1, т. 5 от ДОПК е спрял давностният срок за погасяване на задължението. В случая това е и приложимата законова норма. Съгласно чл. 202, ал. 1 от ДОПК, запорът върху вземанията се извършва чрез връчване на запорно съобщение до компетентните търговски банки, като запорът се смята за наложен от датата и часа на връчване на запорното съобщение на банката.

В тази връзка предвид спирането на давностния срок с налагането на обезпечителни мерки, не може да се приеме, че с изтичането на срок от пет години, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да бъдат платени задълженията за ГДД за 2012 г., подадена на 20.05.2013 г. са погасени. Именно поради това както се посочи по-горе, приложима спрямо тях е нормата на чл. 171, ал. 2 от ДОПК.

При така установеното жалбата се явява неоснователна и недоказана, поради което следва да се отхвърли, а оспореният административен акт да се потвърди като правилен и законосъобразен. От страна на ответника не се претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение, поради което съдът не дължи произнасяне.

Така мотивиран и на основание чл. 161, ал. 1, изречение трето, във връзка с чл.144, ал. 1 във връзка с чл. 268 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс, съдът,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалба на Х. С. Х., ЕГН: [ЕГН], чрез адвокат Ц. Р. и адвокат В. В., САК, със съдебен адрес: [населено място], [улица], ет. 1, ап. 2 срещу Решение № ПИ-73 от 08.03.2023 г. на Директор на ТД на НАП – [населено място].

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

СЪДИЯ: